

Sebastian Junger

RĂZBOI

CORINT

„Incisivă... acaparatoare și originală... Junger surprinde multe lucruri pe care alt scriitor le-ar rata”. *New York Times*

NEW YORK

Şase luni mai târziu

O'Byrne stă la intersecția dintre 9th Avenue cu 36th Street cu câte un pahar de carton în fiecare mână, iar gluga hanoracului său e trasă până peste ochi. E 6 dimineața și e foarte frig. A pus pe el vreo 10 kg de când nu l-am mai văzut și pare un muncitor care așteaptă la poartă să se deschidă șantierul de vizavi. Acum, că a părăsit Armata, ar trebui să îi spun Brendan, numai că mi se pare aproape imposibil. Ne strângem mâna, îmi dă unul din paharele de cafea și mergem spre mașina mea. Tăietura din frunte e aproape vindecată, deși încă pot să văd unde au fost copcile. Unul dintre dinții din față este ciobit și arată ca un colț. I-a fost tare greu când s-a întors în Italia; într-un fel, pericolul a fost acolo mai mare decât pe câmpul de luptă.

O'Byrne a fost cu Compania de Luptă în Valea Korengal, o deschizătură mică dar plină de violențe extreme, așezată între dealurile de la poalele Munților Hindu Kush din estul Afganistanului. Era doar un soldat din 30, dar avea darul de a pune în cuvinte întâmplările

despre care nimeni nu voia să vorbească. Am ajuns să îl consider pe O'Byrne un purtător de cuvânt al întregului pluton, deținea o putere de înțelegere a întregului grup de bărbați despre care cred că nu se înțelegeau pe de-a-ntregul, ei înșiși. Aflate într-o vale mai la nord, două plutoane din Compania Aleasă¹ au atins o rată a morții de peste 80% pe durata staționării lor acolo. Spre deosebire de ele, Compania de Luptă nu era lovită la fel de rău, dar suferise destul. În dimineața asta merg să fac un interviu cu Justin Kalenits, unul dintre răniții Alesei, iar O'Byrne m-a întrebat dacă poate să vină cu mine. E o zi rece, cu soare și trafic puțin, și cu un vânt nordic care zgâlțâie mașina în dreptul spațiilor deschise și a podurilor. Rulăm spre sud, prin zgura industrială din New Jersey și Pennsylvania vorbind despre desfășurarea forțelor, despre pluton și despre cât de ciudat pare – într-un fel pentru amândoi – că ne-am întors în SUA definitiv. Mi-am petrecut ultimul an vizitând plutonul lui O'Byrne staționat în Korengal, dar acum toate astea s-au terminat și niciunul din noi nu-l va mai vedea vreodată. Amândoi visăm noaptea, ciudat și illogic, scene de luptă care nu se termină neapărat tragic, dar ne lasă morți de spaimă.

Kalenits a fost împușcat în pelvis în ceea ce a devenit cunoscut drept Ambuscada Bella. Bella era una din bazele de luptă pe care opera Compania Aleasă în Valea Waygal. La începutul lui noiembrie, 14 dintre Aleși, 12 soldați afgani, un pușcaș marin și un traducător afgan au mers în mica localitate din apropiere, Aranas, unde s-au întâlnit cu bătrâni satului, iar la întoarcere au fost prinși într-o capcană. Inamicul construisese poziții circulare apărute cu saci de nisip, în jurul unei porțiuni de drum expuse. Unica scăpare era să te arunci de pe stânci. Printr-un miracol, Aleșii i-au ținut la distanță pe inamici. Șase americani și opt afgani au fost uciși, iar toți ceilalți

¹ În lb. engl., Chosen Company (n.trad.).

au fost răniți. Nicio patrulă americană nu a suferit 100% daune în luptă de la războiul din Vietnam încoace.

Ajungem la Centrul Medical Militar Walter Reed și parcăm în fața sălii Abraham, unde locuiește Kalenits. Îl găsim în camera lui, fumând și uitându-se la televizor pe întuneric. Jaluzelele sunt lăsate și fumul de țigară se răsucesce în dungile de lumină. Îl întreb pe Kalenits când a realizat că se află într-o ambuscadă și îmi răspunde: atunci când un glonț i-a zburat casca de pe cap. Aproape instantaneu a fost lovit de trei gloanțe în piept, două în spate, apoi a văzut cum prietenul lui este ținta unei rafale care i-a intrat prin frunte și i-a ieșit prin ceafă. Kalenits spune că, după ce a văzut asta, a fost „foarte impresionat”.

Atât de multe cartușe fulgerau pe lângă ei, încât părea că dealurile din jur sunt îmbrăcate în luminițe de Crăciun. Gloanțele care l-au lovit pe Kalenits au fost oprite de plăcuțele balistice din vesta sa, unul până la urmă i-a intrat prin fesa stângă. I-a spulberat pelvisul, i-a sfâșiat intestinele și a ieșit prin coapsă. Kalenits a fost convins că glonțul i-a secționat o arteră, așa că și-a mai dat trei minute înainte să moară. A ochit o mitralieră a inamicului care era mutată pe poziții în spatele unui deal din apropiere și a început să tragă pe direcția ei. I-a văzut pe trăgători prăbușindu-se. A consumat aproape toată muniția, păstrându-și o singură cutie de cartușe, ca să-i termine pe cei care veneau spre el.

Kalenits a simțit că leșină din cauza pierderii de sânge, i-a întins unui camarad arma și s-a așezat pe jos. A mai văzut că Albert, prietenul lui, e împușcat în genunchi și alunecă de pe stâncă. Comandantul trupei lor l-a înșfăcat și a încercat să îl tragă înapoi, dar veneau așa de multe gloanțe încât ar fi fost uciși amândoi. Albert i-a strigat comandantului să îi dea drumul, și acesta i-a dat; Albert a căzut de pe stâncă, pierzându-și arma și casca pe drum. Când s-a oprit din cădere a mai fost împușcat de trei ori, acolo unde zăcea.

Grenade trimise de aruncătoare de rachete explodau în jurul lor, împrăștiind atât de mult praf încât armele se blocau. Oamenii scui-pau în culata armei, încercând să le curețe. În următoarea oră, Kalenits și-a pierdut și recăpătat cunoștința de mai multe ori, iar focul continua neîncetat, într-o ceață nesfârșită și asurzitoare. Într-un final, totul s-a întunecat, iar elicopterul MEDEVAC a ajuns și a început să ridice răniții și morții. Un mort era într-un copac, mai jos pe potecă, și alții la poalele stâncii. Trupul neînsuflit al unui militar a căzut din harnașamentele Skedco pe când era ridicat de elicopter, așa că o echipă de intervenție rapidă care venise de la Compania Aleasă a trebuit să îl caute aproape toată noaptea.

Ultimul lucru pe care și-l amintește Kalenits sunt acele cu care era înțepat de doctorii bazei din Asadabad; când s-a trezit, era în Germania. Când mama lui se întorsese acasă, găsisse un mesaj în care scria că trebuie să ia urgent legătura cu armata, când i-a sunat, i s-a spus că ar fi bine să se urce în primul avion spre Germania, dacă voia să își mai prindă fiul în viață. Era încă în viață, când ea a ajuns, ba chiar s-a recuperat suficient cât să se întoarcă în SUA.

O'Byrne a tăcut aproape pe tot parcursul interviului. „A adus careva vorba despre faptul că s-a mers noaptea?”, a spus într-un final. „Pe când vă retrăgeați, a adus cineva vorba despre asta?”

Știu de ce întreabă asta: Plutonul al Doilea a părăsit pozițiile din vârful dealului pe timpul zilei și a intrat într-o ambuscadă urâtă în dreptul unui oraș numit Aliabad. Un pușcaș pe nume Steiner a fost împușcat în cască, dar a supraviețuit.

„Nu, locotenentul a spus «Plecăm acum»”, a răspuns Kalenits. „Ce ai de gând să îi spui?”

„Du-te dracului!” a propus O'Byrne.

Kalenits a zâmbit, dar nu e o idee pe care vreunul din noi să vrea să o continue.

Pe parcursul a cincisprezece luni, Sebastian Junger a urmat un singur pluton staționat într-un avanpost afgan foarte îndepărtat. Obiectivul său: să transmită prin ce trec soldații — și cum se simte cu adevărat un război. În această carte, el descrie lucruri pe care puțini civili le-au cunoscut vreodată: așteptarea paralizantă de dinainte de bătălie, riscurile pe care și le asumă automat soldații în luptă pentru a-și proteja camarazii, confuzia alimentată cu adrenalină din timpul ambuscadelor. Pe tot parcursul cărții, Junger apelează la biologie, psihologie și istorie militară pentru a explica deciziile pe care ei le iau, plasând tot calvarul lor într-un context real. Rezultatul este descrierea emoționantă, observația acută a ceea ce bărbății tineri trăiesc de milenii — și a ceea ce rămâne, până în zilele noastre, testul suprem de caracter.

Tim Hetherington

SEBASTIAN JUNGER este editor colaborator la Vanity Fair și New York Times, autorul de succes al volumelor *The Perfect Storm* și *A Death in Vermont*. Împreună cu Tim Hetherington a regizat documentarul *Restrepo*, care a fost premiat cu Marele Premiu al Juriului la Festivalul de Film Sundance. Pentru mai multe informații, vizitați www.sebastianjunger.com

„Junger este unul dintre puținii civili care înțelege... El descrie prin ce trec băieții aceia, cu sinceritate și într-un limbaj care amintește de romanul clasic despre Vietnam, *Dispatches*, al lui Michael Herr.” — *San Francisco Chronicle*

„Junger spune povestea așa cum e... cu iminență pură... o carte care cu siguranță va intra în analele literaturii de război, în epoca războiului global împotriva terorismului.” — *Huffington Post*

ISBN: 978-973-135-749-2

9 789731 135749 2

www.grupulcorint.ro